

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 531/2569

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 245, ป.ยาเสพติด มาตรา 145, ป.ยาเสพติด มาตรา 152, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 65, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/1, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2550 มาตรา 16, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 16, ป.อ. มาตรา 3, ป.ยาเสพติด มาตรา 90

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษประหารชีวิตจำเลย จำเลยไม่อุทธรณ์ ศาลชั้นต้นส่งสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 245 วรรคสอง ประกอบ พ.ร.บ. วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 16 แล้วศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าจำเลยกระทำความผิดจริงและให้ลงโทษตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น เพียงแต่แก้โดยปรับบทตาม ป.ยาเสพติด ซึ่งเป็นกฎหมายใหม่ ตาม ป.อ. มาตรา 3 กรณีจึงเท่ากับศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ในส่วนความผิดและโทษตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว ข้อเท็จจริงดังกล่าวย่อมเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ จำเลยไม่มีสิทธิฎีกาขอให้ลงโทษน้อยเป็นการเฉพาะรายตาม ป.ยาเสพติด มาตรา 152 วรรคสอง อีก ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ปัญหาว่าการกระทำความผิดของจำเลยจะเป็นความผิดตาม ป.ยาเสพติด มาตรา 90, 145 วรรคสาม (2) หรือไม่ เห็นว่า การทำให้เกิดผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐตาม มาตรา 145 วรรคสาม (2) แห่ง ป.ยาเสพติด เป็นเหตุฉกรรจ์ในเชิงนามธรรม ซึ่งกฎหมายให้อำนาจศาลใช้ดุลพินิจวินิจฉัยจากพฤติการณ์ในการกระทำความผิดของจำเลยเป็นเรื่อง ๆ ไป ข้อเท็จจริงได้ความว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและพยายามส่งออกไปประเทศอิสราเอล เป็นชนิดผลึกสีขาว 60 ถุง คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 2,762.668 กรัม โดยมีชายคนหนึ่งว่าจ้างให้จำเลยนำยาเสพติดของกลางไปส่งที่ประเทศอิสราเอล แต่ขณะจำเลยนั่งรอขึ้นเครื่องบินอยู่ที่ห้องโถงผู้โดยสารขาออกของท่าอากาศยานสุวรรณภูมิก็ถูกเจ้าพนักงานตำรวจตรวจค้น กระเป๋าเดินทางและพบยาเสพติดซุกซ่อนอยู่จึงยึดเป็นของกลาง ตามพฤติการณ์แห่งคดีเห็นได้ชัดว่า หากเจ้าพนักงานไม่จับกุมจำเลยและยึดยาเสพติดของกลางได้เสียก่อน ยาเสพติดดังกล่าวซึ่งมีจำนวนมากย่อมถูกนำเข้าไปยังประเทศอิสราเอลเพื่อแพร่กระจายไปยังผู้เสพต่อไป และโดยเหตุที่ประเทศไทยเป็นภาคีสัญญาสหประชาชาติ ว่าด้วยการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ (United Nations Convention against Transnational Organized Crime – UNTOC) ซึ่งจัดให้การค้ายาเสพติดเป็นหนึ่งในอาชญากรรมข้ามชาติร้ายแรง เมื่อประเทศไทยมีพันธกรณีตามอนุสัญญาดังกล่าว หากไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติตามได้แต่ยังไม่อยู่ในระดับเป็นที่น่าพอใจ ย่อมส่งผลกระทบต่อความน่าเชื่อถือของประเทศไทยในเวทีโลก และอาจถูกใช้เป็นข้ออ้างในการกีดกันทางการค้าทำให้เกิดความเสียหายแก่ระบบเศรษฐกิจได้ ซึ่งส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐอยู่ในตัว ดังนั้น แม้จุดหมายปลายทาง ของการส่งออกยาเสพติดคือประเทศอิสราเอลโดยจำเลยไม่มีเจตนาที่จะให้เกิดการแพร่กระจายของยาเสพติดในประเทศไทย แต่ตามพฤติการณ์แห่งคดีถือได้ว่าการกระทำของจำเลยต้องด้วยเหตุฉกรรจ์ เป็นการทำให้เกิดผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐ ตาม ป.ยาเสพติด มาตรา 145 วรรคสาม (2) แล้ว

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 65, 66, 100/1, 102 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 3, 4, 7 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 80, 90 รัฐบาลกลางจำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2), 65 วรรคสอง, 66 วรรคสาม ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 7 การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 แต่ละบทมีอัตราโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายเพียงบทเดียว ประหารชีวิต จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 52 (2) คงจำคุกตลอดชีวิต รัฐบาลกลาง โจทก์และจำเลยไม่อุทธรณ์ ศาลชั้นต้นส่งสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 245 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 16 ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 90, 145 วรรคสาม (2) ประกอบมาตรา 126 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานพยายามส่งออกเมทแอมเฟตามีนที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐและฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐ อันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 แต่ละบทมีโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐเพียงบทเดียว ส่วนโทษและนอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดียาเสพติดวินิจฉัยว่า ในชั้นนี้ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยเพียงประการเดียวว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 145 วรรคสาม (2) ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ โดยจำเลยฎีกาว่า โจทก์ไม่ได้นำเสนอให้เห็นถึงพฤติการณ์ในการกระทำความผิดของจำเลยว่ากระทบต่อความมั่นคงของรัฐตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 145 วรรคสาม (2) จึงต้องลงโทษจำเลยตามมาตรา 145 วรรคหนึ่ง ซึ่งมีระวางโทษที่เบากว่านั้น เห็นว่า การทำให้เกิดผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐตามมาตรา 145 วรรคสาม (2) แห่งประมวลกฎหมายยาเสพติด เป็นเหตุจรรยาวัณในเชิงนามธรรมซึ่งกฎหมายให้อำนาจศาลใช้ดุลพินิจวินิจฉัยจากพฤติการณ์ในการกระทำความผิดของจำเลยเป็นเรื่อง ๆ ไป คดีนี้ข้อเท็จจริงได้ความจากทางนำสืบของโจทก์ว่า เมทแอมเฟตามีนของกลางที่จำเลยมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและพยายามส่งออกเป็นชนิดผลึกสีขาว 60 ถุง คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 2,762.668 กรัม ในชั้นสอบสวนจำเลยให้การว่า มีชายคนหนึ่งติดต่อกับจำเลยทางเฟซบุ๊กและว่าจ้างให้จำเลยนำยาเสพติดของกลางไปส่งที่ประเทศอิสราเอล โดยจะให้ค่าจ้างเป็นเงิน 500,000 บาท ซึ่งจ่ายเป็นเงินสดแล้ว 100,000 บาท แต่ขณะจำเลยนั่งรอขึ้นเครื่องบินอยู่ที่ห้องโถงผู้โดยสารขาออกของท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ (สนามบินสุวรรณภูมิ) ก็ถูกเจ้าพนักงานตรวจค้นกระเป๋าเดินทางและพบยาเสพติดซุกซ่อนอยู่ในกระเป๋ากว้างโอ้ตรวม 4 กระเป๋า จึงยึดเป็นของกลางและจับกุมจำเลยแจ้งข้อหาเป็นคดีนี้ ซึ่งในชั้นพิจารณาจำเลยก็ยังคงให้การรับสารภาพ ดังนี้ ตามพฤติการณ์แห่งคดีเห็นได้ชัดว่า หากเจ้าพนักงานไม่จับกุมจำเลยและยึดยาเสพติดของกลางได้เสียก่อน ยาเสพติด

ดังกล่าวซึ่งมีจำนวนมากย่อมถูกนำเข้าไปยังประเทศอิสราเอลเพื่อแพร่กระจายไปยังผู้เสพต่อไป และโดยเหตุที่ประเทศไทยเป็นภาคีสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ (United Nations Convention against Transnational Organized Crime – UNTOC) ซึ่งจัดให้การค้ายาเสพติดเป็นหนึ่งในอาชญากรรมข้ามชาติร้ายแรง โดยกำหนดมาตรการสำคัญในการปราบปรามยาเสพติดให้ประเทศภาคีสถิตบัญญัติกฎหมายภายในให้การผลิต การลำเลียง การจำหน่าย หรือการฟอกเงินจากยาเสพติด เป็นความผิดทางอาญา เมื่อประเทศไทยมีพันธกรณีตามอนุสัญญาระหว่างประเทศดังกล่าว หากไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติตามได้ยังไม่อยู่ในระดับเป็นที่น่าพอใจ ย่อมส่งผลกระทบต่อความน่าเชื่อถือของประเทศไทยในเวทีโลก และอาจถูกใช้เป็นข้ออ้างในการกีดกันทางการค้า ทำให้เกิดความเสียหายแก่ระบบเศรษฐกิจได้ ซึ่งส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐอยู่ในตัว ดังนั้น แม้จุดหมายปลายทางของการส่งออกยาเสพติดคือประเทศอิสราเอล โดยจำเลยไม่มีเจตนาจะให้เกิดการแพร่กระจายของยาเสพติดในประเทศไทย แต่ตามพฤติการณ์แห่งคดีถือได้ว่าการกระทำของจำเลยต้องด้วยเหตุฉกรรจ์เป็นการทำให้เกิดผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 145 วรรคสาม (2) แล้ว หากปรับบทลงโทษได้เพียงมาตรา 145 วรรคหนึ่ง ดังที่จำเลยอ้างในฎีกา จะทำให้ความผิดฐานจำหน่าย (มีไว้เพื่อจำหน่าย) และพยายามส่งออกยาเสพติดรายใหญ่สามารถลงโทษจำคุกผู้กระทำความผิดได้สูงสุดเพียงไม่เกิน 15 ปี เท่านั้น ย่อมไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย และที่จำเลยฎีกาว่าศาลอุทธรณ์มีคำวินิจฉัยให้ใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่จำเลย ไม่ว่าในทางใดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 แต่พิพากษาแก่เฉพาะการปรับบทกฎหมายโดยไม่ได้แก้ไขโทษให้เบาลงด้วย เป็นการไม่ชอบนั้น เห็นว่า ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 บัญญัติว่า "ถ้ากฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด ให้ใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิด ไม่ว่าในทางใด..." ซึ่งมีความหมายว่า ในระหว่างการพิจารณาของศาล กรณีมีการแก้ไขกฎหมายเป็นเหตุให้กฎหมายเดิมและกฎหมายใหม่มีโทษแตกต่างกัน ให้ศาลลงโทษจำเลยตามกฎหมายที่เป็นคุณแก่จำเลยเท่านั้น หาใช่จะต้องลงโทษจำเลยขั้นต่ำที่สุดเสมอไปไม่ แต่การลงโทษหนักเบาขึ้นอยู่กับพฤติการณ์ความร้ายแรงในการกระทำความผิดเป็นสำคัญ โดยต้องลงโทษไม่หนักกว่าระวางโทษชั้นสูงของกฎหมายฉบับที่เป็นคุณแก่จำเลย เมื่อคดีนี้ตามกฎหมายเดิมคือพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66 วรรคสาม และกฎหมายใหม่คือประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 145 วรรคสาม (2) มีระวางโทษสูงสุดให้ประหารชีวิตเช่นเดียวกัน การที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 145 วรรคสาม (2) และพิพากษายืนให้วางโทษประหารชีวิต จำเลยก่อนลดโทษให้กึ่งหนึ่ง จึงชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น ส่วนที่จำเลยฎีกาต่อมาขอให้ลดโทษน้อยเป็นการเฉพาะรายตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 152 วรรคสอง นั้น เห็นว่าคดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษประหารชีวิตจำเลย จำเลยไม่อุทธรณ์แสดงว่าพอใจในคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว เมื่อต่อมาศาลชั้นต้นส่งสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 245 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 16 แล้วศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า จำเลยกระทำความผิดจริงโดยให้ลงโทษตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น กรณีจึงเท่ากับศาลอุทธรณ์พิพากษายืนในส่วนความผิดและโทษตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว ข้อเท็จจริงดังกล่าวย่อมเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ จำเลยไม่มีสิทธิฎีกาขอให้ลดโทษน้อยเป็นการเฉพาะรายตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 152 วรรคสอง

อีก ศาลฎีกาจึงไม่รับวินิจฉัย พิพากษายืน.

องค์คณะ

พิชัย เพ็งผ่อง · องอาจ แนนหนา · จักรพันธ์ สอนสุภาพ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/531/2569>